

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ἡ Ὑλγα εἶχε τὸν Πέτρο τὸν ἄντρα της ἄρρωστο βαρεῖα στὸ κρεβάτι.

Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴ μέρι ἐκεῖνη, ποὺ ἐνωθήκαν ἐμπρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ στοὺς ἀθρώπους καίτω ἀπὸ τὰ στέφανα τοῦ γάμου. Ἡ Ὑλγα ἀγαποῦσε τὸν Πέτρο καὶ ὁ Πέτρος τὴν Ὑλγα.

Μιὰ μέρι ὁ Πέτρος κάπνιζε στὸ μιντέρι ξαπλωμένος, καὶ ἡ Ὑλγα ἀντίκρου τοῦ, ντυμένη λαφρὰ ἄσπρα, ποὺ τῆς ἔδιναν χάρις περισσῶς, κρατοῦσε κάτω μαντιλῖα καὶ τὰ μάγκια. Στὸ ἀνιμεταξὺ κοιβέντιαζαν.

Τὰ παράθυρα εἶταν ἀνοιχτά καὶ ἡ ἀνοιξη σκορποῦσε τὴ χάρις της σ' ἅλη τὴν πλάση. Ἐνας ὄργασμὸς μυστικὸς φανερονότανε σ' ὅλα τὰ χτίσματα. Ἡ Ὑλγα εἶταν ὡραία γυναῖκα, ὁ Πέτρος νέος καὶ φυσικὰ ἐπὶ ἡλικίᾳ καὶ οἱ δυὸ στὸ γενικὸ τὸν ὄργασμῳ. Ἐτοί ὁ Πέτρος ἔννοιωσε κάτω νὰ τοῦ πλημυρᾷ τὰ στήθια καὶ ἐκεῖ ποὺ κίτταζε τὴν Ὑλγα του, ποὺ εἶτανε σκυμμένη πάνω στὸ μαρκάρισμα, μὲ τὸ στήθος τὸ πλούσιο, τὸ λιμὸ γυμνὸ ὡς τὸ λακκάκι τοῦ στέρνου, σηκώθηκε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπε :

— Εἶσαι πολὺ ὁμορφη, Ὑλγα μου, μὰ πολὺ ὁμορφη !

Καὶ τὴν ἐφύλησε, μὰ ξάφνω χλώμιασε. Ἡ ἀγάπη, ποὺ εἶχε στὴν καρδιά γιὰ τὴ γυναῖκα, μεγάλωσε κείνη τὴ στιγμή, μεγάλωσε τόσο, ποὺ τοῦ ἔφερε στὸ νοῦ, ὅπως πάντε γίνεται, καὶ μιὰ πικρὴ σκέψη.

Ἄν τὸ γραφτό του εἶτανε αὐτὸς νὰ πεθάνη, ἡ Ὑλγα...

Ὡ ! δὲν ἤθελε νὰ πάη παρακάτω. Καὶ στενώθηκε ἡ ζούλια στὴν καρδιά του καὶ κάπως ὠχρὸς τῆς εἶπε :

— Ὑλγα, ἂν τὸ γραφτό μου εἶναι νὰ πεθάνω πρὶν ἀπὸ σένα, τὴν τελευταία στιγμή θὰ σὲ σκοτώσω, γιὰ νὰ πεθάνω ἡσυχος. Σ' ἀγαπῶ, Ὑλγα, σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲ θὰ μπορῶ νὰ ὑποφέρω, καὶ στὸ μνήμα μου ἀκόμα, πὼς θὰ σὲ πάρη ἄλλος.

Ἐκεῖνη γέλασε, τὸν χάδεψε καὶ ὁ Πέτρος ξέχασε γιὰ τὴν ὥρα τὴν πικρὴ σκέψη.

Νάταν προαίσθημα ! Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὸ πιστέψη. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πῆρε γιὰ προαίσθημα. Ἡ πολλὴ ἀγάπη ἔχει τὴ συντροφιά της, τὴ ζούλια. Καὶ ὅμως ἡ μοῖρα φτόνησε τὸν Πέτρο. Τὸ γραφτό του εἶτανε μαῦρο καὶ νὰ τώρα ποὺ εἶταν ἄρρωστος βαρεῖα στὸ κρεβάτι.

Ἡ Ὑλγα δὲ θυμώτανε τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε πῆ φρόντιζε μονάχα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της ἄρρωστο. Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν τὰ ξεχνούσε.

Ἡ Ὑλγα του δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη ἀλλουνοῦ.

Ἡ Ὑλγα εἶτανε δική του καὶ μόνο δική του ἔπρεπε νὰ μείνῃ. Διόλου παράξενο νὰ μὴν κρατήσῃ τὸ λόγο της, ἂν τῆς τὸν ζητοῦσε, νὰ μὴν ξαναπατριεῦτῃ. Ὡστε ἀληθινά, ὅπως τῷπε, ἔπρεπε νὰ γίνη φρονιάς !

Αὐτὸ πολὺ τὸ σκέφτηκε.

Κι ἂν εἶταν γραφτό νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὑλγα καὶ νὰ γιάνῃ αὐτὸς ! Διόλου παράδοξο ὅλα γίνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν θανάτωνε.

Κι ἀκόμα δὲν εἶχε ἀπελπιστεῖ, πὼς θὰ πεθάνῃ. Ἐλπίζε, πάντα ἔλπίζε πὼς θὰ γίνη καλὰ καὶ θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια μὲ τὴ γυναῖκά του.

Ποιὸς ἄρρωστος ἀπελπίζεται ; Κ' ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ ἀπελπίζεται, μὰ τότε τὴν ἴδια στιγμή βγαίνει καὶ ἡ ψυχὴ.

Κι ὅταν ἓνα βράδυ ἦρθε στὸν ἀγγελολογισμὸ του, συλλογίστηκε τὸ πιστόλι, ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ πάρῃ, γιὰτὶ ἔλπίζε ἀκόμα...

Μάταια.

Ὅταν πιά ἀπελπίστηκε, ἔβγαλε καὶ ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ Ὑλγα σωριασμένη κοντὰ του θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα.

Αρτίκη, 1909.

ΑΡΓΥΡΙΟΣ Ν. ΚΟΡΑΚΑΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

Ζ'

Η ΜΙΑ ΜΕΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Ποῦ νὰ πρωτοπάμε τώρα ; Στὸν Πρωθυπουργό ; Στὴ Βουλὴ . Στὶς ἐφημερίδες ; Ὅχι· δὲν ἤρθαμε νὰ πιάσουμε τὴν ἀρρώστια τοῦ τόπου καὶ νὰ συζητοῦμε πολιτικά. ἤρθαμε νὰ σεριανίσουμε τὴν Ἀθήνα στὰ πεταχτά . Στὸ μυστικὸ μας αὐτὸ ταξίδι ἴσως ἀνταμιώσουμε καὶ πολιτικούς . ἴσως μᾶς τὸ σερβίρουν καὶ μᾶς τὸ δαιμονισμένο τὸ πιστὸ ποῦ τῷπε τὸ ἔθνος καὶ μέθησε, καὶ τώρα τί λέγει καὶ τί κάμνει· δὲν ξέρει. Μὰ θὰ τάπογευτοῦμε μὲ φρόνηση καὶ μὲ μέτρο εἰδεμῇ, ἄλλο μὴν περιμένῃς παρ' ἀνοησίες καὶ ἀπὸ ταμᾶς .

Αὐτὸ τὸ μεγάλο τὸ ἐθνικὸ τὸ μὲθησι δὲν μπορεῖ, θαρρῶ, καὶ νὰ βροτάξῃ πολὺ θὰ δουλέψῃ φυσικά καὶ θὰ ὁ νόμος ὁ φυσικὸς τῆς ἰσορροπίας, δηλαδὴ θὰ πέσῃ θέλοντας καὶ μὴ τὸ ἔθνος στὴ λάσπη, καὶ θὰ κυλιέται ὥσπου κάποιος περάσῃ καὶ τὸ σηκώσῃ. Μακάρι νὰ εἶναι δικός μας αὐτὸς ὁ κάποιος ! Μακάρι νὰ μὴ μᾶς τὴν κάμη ξένος αὐτὴ τὴ χάρι !

*) Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀρ. 353.